

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 462/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED]
[REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Marianom Dzuroškom, Hviezdoslavova 468/31, Rimavská Sobota, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3 Nt 31/2017 z 10. novembra 2017, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 137/2017 z 20. decembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Tdo 23/2018 z 19. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. mája 2018 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie

základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 Nt 31/2017 z 10. novembra 2017, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos 137/2017 z 20. decembra 2017 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Tdo 23/2018 z 19. apríla 2018. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 23. mája 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 T 67/94 z 8. decembra 1995 uznaný vinným zo spáchania trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 4 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2004, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov nepodmienečne so zaradením na výkon trestu do II. nápravno-výchovnej skupiny. Krajský súd v Košiciach nariadil sťažovateľovi výkon uloženého trestu 27. marca 1996 a následne 28. marca 1996 vydal rozkaz na jeho dodanie do výkonu trestu odňatia slobody. V súvislosti s dodaním sťažovateľa do výkonu trestu odňatia slobody Krajský súd v Košiciach tento svoj rozkaz urgoval, a to 19. februára 1997, 25. februára 1999, 20. marca 2003 a 7. júna 2004. Z dôvodu, že vydaný rozkaz na dodanie sťažovateľa do výkonu trestu nebol vykonaný, Krajský súd v Košiciach vydal 4. júna 2010 medzinárodný zatýkací rozkaz a 17. marca 2014 európsky zatýkací rozkaz.

Dňa 16. februára 2017 bol sťažovateľ zadržaný a následne dodaný na výkon uloženého trestu odňatia slobody.

Sťažovateľ podal 30. mája 2017 žiadosť o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody a zároveň aj o vydanie rozhodnutia o premlčaní výkonu trestu, odôvodňujúc to tým, že výkon uloženého trestu odňatia slobody je premlčaný.

Okresný súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Nt 31/2017 z 10. novembra 2017 rozhodol tak, že žiadosť sťažovateľa zamietol z dôvodu, že v danej veci nedošlo k premlčaniu výkonu trestu odňatia slobody, keďže počas obdobia od právoplatnosti rozsudku sp. zn. 1 T 67/94 z 8. decembra 1995 do dodania sťažovateľa do výkonu trestu došlo k prerušeniu plynutia desaťročnej zákonnej premlčacej doby.

Uznesenie okresného súdu napadol sťažovateľ sťažnosťou, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 4 Tos 137/2017 z 20. decembra 2017 tak, že sťažnosť zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 Tdo 23/2018 z 19. apríla 2018 rozhodol tak, že dovolanie podľa § 382 písm. f) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) bez preskúmania veci odmietol, pretože dovolanie proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti o vydanie rozhodnutia o premlčaní výkonu trestu nie je prípustné.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že nemá vedomosť o prevzatí rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 8. decembra 1995, ktorým bol odsúdený na výkon trestu odňatia slobody, a preto ho nedokáže bližšie identifikovať. Po celú dobu od právoplatnosti uvedeného rozsudku až do jeho zadržania 16. februára 2017 sa stále zdržiaval na území Slovenskej republiky v mieste svojho trvalého bydliska, ani raz do zahraničia nevycestoval, a preto neprichádza do úvahy konštatácia všeobecných súdov, že sa vyhýbal výkonu trestu. Sťažovateľ počas uvedeného obdobia nespáchal ani úmyselný trestný čin a je presvedčený, že k prerušeniu premlčania výkonu trestu v jeho prípade nedošlo. Sťažovateľ sa v žiadosti z 30. mája 2017 o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody z dôvodu jeho premlčania domáhal aj vykonania verejného zasadnutia a dokazovania výsluchom svedkov, čo však okresný súd ani krajský súd neakceptovali a o jeho žiadosti rozhodli na neverejnom zasadnutí bez jeho účasti, pričom tento postup v rozhodnutiach ani neodôvodnili, preto je možné ich rozhodnutia považovať za arbitrárne.

Podľa názoru sťažovateľa sú rozhodnutia všeobecných súdov aj nezákonné, pretože boli založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, pretože, vychádzajúc z § 297 Trestného poriadku, súd môže pri rozhodovaní prihliadať iba na tie skutočnosti, ktoré boli prebraté na verejnom zasadnutí, a na dôkazy na ňom vykonané.

Sťažovateľ sa nestotožňuje ani so závermi okresného súdu a krajského súdu o prerušení plynutia premlčacej doby, pretože podľa jeho názoru „*úkony Krajského súdu v Košiciach smerujúce k tomu, aby som uložený trest vykonal v dňoch 27.03.1996, 28.03.1996, 19.02.1997, 25.02.1999, 20.03.2003, 07.06.2004, 04.06.2010 a 17.03.2014*“ neboli spôsobilé prerušiť plynutie premlčacej doby.

V sťažnosti sťažovateľ ďalej uvádza:

„Súd síce správne akcentuje, že nie akýkoľvek úkon súdu je možné považovať za opatrenie smerujúce k tomu, aby odsúdený uložený mu trest vykonal, avšak opomenul zdôrazniť, že tento úkon okrem toho, že musí byť v súlade s Trestným poriadkom musí byť aj spôsobilý zabezpečiť nástup odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody.

V tomto smere musí konať aj súd a z titulu svojej právomoci trvať na tom, aby aj orgán zabezpečujúci dodanie odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody (príslušný útvar Policajného zboru) úkony realizoval účinne a tak, aby boli spôsobilé sledovaný cieľ dosiahnuť (t.j. dodať odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody).

Súd sa preto nemôže uspokojiť len so šablónovitou odpoveďou príslušného útvaru PZ, že sa odsúdený v mieste bydliska dlhšiu dobu nezdržuje, že sa po ňom pátra, ale jeho povinnosťou bolo žiadať od príslušného útvaru PZ dôkazy (napr. záznamy z miestneho šetrenia a pod.) o tom, aké konkrétne úkony pre zistenie pobytu odsúdeného a jeho dodanie do výkonu trestu odňatia slobody aj reálne vykonal. V tejto súvislosti sa súdy nemôžu odvolávať na to, že správy policajného orgánu je potrebné automaticky považovať za pravdivé a nie je ich potrebné zo strany súdu preverovať. Práve kontrolná funkcia súdu môže aj v tomto prípade prispieť k objektívnemu a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Ani v jednom prípade však Krajský súd v Košiciach k takémuto účinnému a spôsobilému úkonu nepristúpil a informácie od príslušného útvaru PZ z 19.02.1997, 25.02.1999, 20.03.2003 a 07.10.2004 len vzal na vedomie, za účelom ďalšej urgencie. Preto za účinné opatrenia spôsobilé zabezpečiť nástup odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody a teda spôsobilé prerušiť plynutie premlčacej doby v tomto konkrétnom prípade je možné považovať (okrem úkonov zrealizovaných dňa 27. a 28. marca 1996) len úkony zrealizované 04.06.2010 (medzinárodný zatýkací rozkaz) a 17.03.2014 (európsky zatýkací rozkaz). Oba úkony však boli realizované až po tom, ako u mňa došlo k premlčaniu výkonu trestu odňatia slobody, ku ktorému došlo dňa 19.02.2007 (t.j. 10 rokov po prijatí prvej informácie).“

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 6 Ústavy SR ako aj práva zaručené v čl. 5 ods. 4 a čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uzneseniami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tdo 23/2018 z 19.04.2018, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos/137/2017 z 20.12.2017 a Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Nt 31/2017 z 10.11.2017 a konaním, ktoré im predchádzalo porušené

2.) Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Tdo 23/2018 z 19.04.2018, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 4 Tos 137/2017 z 20.12.2017 a uznesenie Okresného súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Nt 31/2017 z 10.11.2017 a vec sa vracia na ďalšie konanie,

3.) [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,00 € (slovom: desaťtisíc Euro), ktoré je príslušný súd povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4.) [REDAKOVANÉ] sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia (doterajšie trovy za dva úkony právnej pomoci predstavujú sumu 374,81 €) na účet právneho zástupcu JUDr. Mariana Dzurošku... do jedného mesiaca od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 50 ods. 6 ústavy sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

9. Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím, alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeraných lehotách prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého, alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov alebo, v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by,

vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spravodlivosti.

III.

10. Jadrom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi o plynutí premlčacej doby, ku ktorým všeobecné súdy dospeli, čím boli porušené jeho v petite sťažnosti označené práva.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením okresného súdu z 10. novembra 2017

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 269/06, IV. ÚS 115/07).

13. Proti uzneseniu okresného súdu z 10. novembra 2017 mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

**K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru
uznesením krajského súdu z 20. decembra 2017**

14. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

15. Pokiaľ ide o sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu z 20. decembra 2017, ústavný súd musel sťažnosť v tejto časti taktiež odmietnuť podľa § 25 ods. 2 (v spojení s § 53 ods. 3) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

V okolnostiach posudzovanej veci totiž ustálená judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 69/2010, IV. ÚS 58/2011), podľa ktorej dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu v prípadoch, ak sťažovateľ v predmetnej veci podal dovolanie, začne plynúť dňom doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku (dovolaní) a je považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (v prípade sťažovateľa ide o uznesenie krajského súdu), nemôže byť na vec sťažovateľa aplikovateľná. Trestný poriadok v § 368 ods. 2 taxatívne vypočítava tie rozhodnutia vo veci samej, proti ktorým je možné podať dovolanie. Sťažovateľom podané dovolanie proti označenému uzneseniu krajského súdu z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku preto v okolnostiach posudzovanej veci nemožno považovať za účinný prostriedok nápravy, ktorý by zákon sťažovateľovi poskytoval a na rozhodnutie o ktorom by mohla byť viazaná zákonom ustanovená dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu.

16. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho (krajského) súdu, proti ktorému tento opravný prostriedok nie je prípustný, nemožno prihliadať na rozhodnutie dovolacieho súdu o jeho odmietnutí v súvislosti s plynutím lehoty

na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (I. ÚS 49/02, I. ÚS 134/03, I. ÚS 209/03, II. ÚS 103/09, II. ÚS 335/2018). Nepripustné dovolanie nemožno totiž z hľadiska čl. 127 ods. 1 ústavy považovať za účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý je predpokladom (podmienkou) podania sťažnosti na ústavnom súde podľa tohto článku ústavy, a na jeho podanie nie je preto z hľadiska plynutia uvedenej lehoty na podanie sťažnosti na ústavnom súde možné prihliadať.

17. V danej veci lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu proti uzneseniu krajského súdu z 20. decembra 2017 začala plynúť právoplatnosťou tohto rozhodnutia (sťažovateľovi bolo rozhodnutie doručené 30. januára 2018). Sťažovateľ podal sťažnosť 23. mája 2018, teda v čase, keď nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

18. Pretože zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. I. ÚS 235/03, IV. ÚS 35/04, I. ÚS 156/04, II. ÚS 267/04), ústavný súd sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru uznesením najvyššieho súdu

19. Sťažovateľ vidí porušenie svojich v sťažnosti označených práv aj v konaní najvyššieho súdu o podanom dovolaní, ktorý sa podľa jeho tvrdenia neriadil zákonnými ustanoveniami, keď dovolanie odmietol.

20. V relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu sa uvádza:

„Najvyšší súd na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným [REDAKOVANÉ] nie je prípustné.

Ustanovenie § 368 ods. 2 Tr. por. predstavuje (pokiaľ Trestný poriadok neustanoví inak) taxatívny výpočet tých rozhodnutí vo veci samej, proti ktorým je možné podať dovolanie.

Podľa § 371 ods. 2 Tr. por. minister spravodlivosti podá dovolanie okrem dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. aj vtedy, ak napadnutým rozhodnutím bolo porušené ustanovenie Trestného poriadku alebo osobitného predpisu o väzbe, Trestného zákona alebo Trestného poriadku o podmienenečnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody, o výkone trestu, ktorého výkon bol podmienenečne odložený, o výkone zvyšku trestu po podmienenečnom prepustení alebo o výkone náhradného trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený popri peňažnom treste.

Keďže v uvedenom taxatívnom výpočte uznesenie súdu, ktorým zamietol žiadosť obvineného [REDAKOVANÉ] o upustenie od výkonu trestu odňatia slobody a o vydanie rozhodnutia o premlčaní výkonu trestu absentuje, je zrejmé, že dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] nie je prípustné, a preto ho najvyšší súd podľa § 382 písm. f) Tr. por. musel na neverejnom zasadnutí, bez preskúmania veci, odmietnuť.“

21. Z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu zjavne vyplýva, že sa nemohol dovolaním sťažovateľa meritórne zaoberať, keďže ho musel odmietnuť z dôvodu jeho neprípustnosti v zmysle Trestného poriadku. Z tohto pohľadu je záver najvyššieho súdu vecne správny, ústavne udržateľný a podľa ústavného súdu mu nemožno vyčítať svojvoľnosť či neodôvodnenosť, ktorá by mala za následok arbitrárnosť napadnutého uznesenia.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

23. Na základe uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa týkajúce sa namietaného porušenia jeho práv aj konaní, ktoré predchádzalo posudzovanej veci, sťažovateľ tým podľa názoru ústavného súdu (vychádzajúc z odôvodnenia ústavnej sťažnosti) zrejme myslel postup Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 67/94. Ústavný súd uvádza, že v tejto časti možno sťažnosť sťažovateľa odmietnuť ako oneskorene podanú (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

25. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2018